

Τερματικός Βαρυπατάδες. Από Κουραμάδα τρεις τσιγάλες δρόμος.

written by Piera Del Bando | 17.07.2022

Από τον Γιώργο Αλαμάνο

Η απογευματινή πεζοπορία από Κουραμάδες προς Βαρυπατάδες μέσω Καλαφατιώνων είχε για μένα, ως "αυτόχθονος", σκοπό να μυήσω τους μη αυτόχθονες συνοδοιπόρους μου

στον πλούτο της "μέσα" Κέρκυρας, στο "μέσα" ενός τόπου μακριά από παραλίες.

Οπτικά, αυτό είναι βέβαια δύσκολο στην Κέρκυρα αφού η θάλασσα...παραμονεύει από παντού.

Ψυχοδιανοητικά, όμως, πορευόμενος σε έναν οικισμό όπως οι Βαρυπατάδες, έχεις την δυνατότητα να διαισθανθείς τον βιοτικό ρυθμό του παρελθόντος.

Δεν περίμενα να συναντήσω ανθρώπους στον δρόμο.

Προ ετών, όταν ξαναπέρασα, είχα συναντήσει μόνο μία γριά, την οποία ρώτησα κατά την συνομιλία μας γιατί ήθελε την συγκοινωνία του ΚΤΕΛ αφού δεν υπάρχουν επιβάτες.

Μου απάντησε:

"μα για να βλέπω το λεωφορείο που έρχεται και φεύγει".

Αυτή την φορά η επίσκεψη στους Βαρυπατάδες επεφύλασσε εκπλήξεις.

Στην είσοδο του χωριού μας "προϋπάντησαν" ένας Αλβανός με την οικογένειά του - αυτό δεν ήταν έκπληξη – που έκαναν την βόλτα τους.

Συνεχίσαμε στον κεντρικό δρόμο του οικισμού – χαρακτηρισμένου με νόμο ως παραδοσιακού, αν και αυτό φαίνεται ότι συγκινεί τους παράγοντες του κράτους όσο συγκινεί τις συκιές και τους κισσούς που διαρκώς επεκτείνουν την κυριαρχία τους μέσα στα ερείπια με τις πεσμένες στέγες.

Απορροφημένοι από την πληθώρα των αριστοτεχνικών κτιριακών στοιχείων την πλαστικότητα και την σεμνότητα των όγκων ενός οικισμού κομψοτεχνήματος, συνεχίσαμε για αρκετό διάστημα χωρίς να συναντήσουμε κανέναν, μέχρι που πέσανε ξαφνικά τα μάτια μας πάνω σε μια ομάδα οκτώ γυναικών, καθισμένων η μία δίπλα στην άλλη, στο ένα από τα δύο πεζούλια μιας μικρής πλατείας.

Αυτή η εικόνα, απολύτως οικεία (ως στοιχείο του παρελθόντος), σε μας τους αυτόχθονες της "κερκυραϊκής υπαίθρου", με έκανε να σαστίσω.

Τί θέση είχε – πώς συνέβη; – μία ζωντανή εικόνα του παρελθόντος μέσα στο παρόν της εγκατάλειψης και του επεκτεινόμενων ερειπίων;

Αυτός ο χορός αρχαίας τραγωδίας στις Πνύκες των κορφιάτικων κοινοτήτων;

Ήταν σαν σκηνή από ιταλικό νεορεαλιστικό κινηματογράφο...

Καλησπερίσαμε και συνεχίσαμε προς το τέλος του οικισμού. Οπότε φθάσαμε ξαφνικά στο σπίτι της ιδιοκτήτριας του μίνι μάρκετ των Κουραμάδων.

“Το μαγαζί είναι στις Κουραμάδες, αλλά εγώ μένω Βαρυπατάδες”, εξήγησε.

“Έλάτε, ανεβείτε στο μπαλκόνι, φαίνεται η θάλασσα, η Χώρα”. “Ωραία η θέα, της λέω, αλλά πολλή απομόνωση”.

“Κρίμα, απάντησε, ένα τέτοιο χωριό να έχει εγκαταλειφθεί. Ακόμη και ιδιοκτήτες που μένουν στην πόλη δεν ενδιαφέρονται. Κοίτα εδώ το τραπέζι της αυλής μου, κάτω από τους κισσούς του τοίχου”.

Στους διπλανούς τοίχους και πόρτες υπήρχαν ζωγραφιές.

Την ρωτήσαμε, ποιος έρχεται και ζωγραφίζει πάνω στα ερείπια;

Μας απάντησε “η κυρία Μελά, όταν έρχεται από την πόλη”.

Η κυρία Μαργαρίτα που αργότερα σκέφτηκα ότι το κύριο κίνητρό της να ζωντανέψει τις θαυμάσιες επιφάνειες κτισμένες εδώ κι αιώνες είναι να δώσει κίνηση και ζωή στο χωριό είναι βαθειά πολιτικό κοινωνικό εξεγερτικό παρόμοια με κείνα του γραφίστα Μπάνγκσι .

Επιστρέφοντας, συναντήσαμε πάλι την ομήγυρη.

Μία γυναίκα, ανταποκρινόμενη σε αυτό που νοερώς επιζητούσα, μας είπε “ελάτε, καθήστε”.

Μας είπαν πολλά άλλα για την παρακμή του χωριού, μέχρι που η κουβέντα γύρισε σε άλλα, προσωπικά, όπως “η γιαγιά μου ήταν από το χωριό σου, από την οικογένεια τάδε, η αδελφή μου παντρεύτηκε στις Κουραμάδες”, κάτι δηλαδή σαν να είμαστε όλοι μία μεγάλη οικογένεια.

Μία ακόμη έκπληξη:

Ο μοναδικός άνδρας της μίας από τις δύο πλευράς της πλατειούλας ήταν ένας από τους πιο ευγενικούς εισπράκτορες του ΚΤΕΛ Κερκύρας, ο Χριστόδουλος, στα 82 πλέον σήμερα.

Του πληρώναμε το μαθητικό μας εισιτήριο στα καθημερινό πήγαινέλα από το χωριό στο Γυμνάσιο.

Πόσο καλό θα ήταν να φέρναμε με το ΚΤΕΛ όλα τα συμβούλια (περιφερειακό, δημοτικό, βουλευτές κλπ), να συνεδριάσουν στους Βαρυπατάδες, στην πλατεία, υπό την σκιά των γύρω ερειπίων, υπό τα βλέμματα των γυναικών και της ζωγράφου για να αντικρυσουν κατάματα με την σκληρή πραγματικότητα ενώ απόμακρα δυτικά θ’ ακουγόταν οι εξωλέμβιες που σκίζουν την θάλασσά μας και τα επαναλαμβανόμενα τύμπανα της οχληρής “διασκέδασης ” ...

– θα χαιρόταν και η γριούλα που θα έβλεπε γεμάτα λεωφορεία.

Αν και δεν πιστεύω ότι τα Συμβούλια θα συγκινούνται για τον παραδοσιακό οικισμό τόσο, όσο οι γυναίκες της πλατείας και η ζωγράφος η κυρία Μαργαρίτα Γκίνη Μελά.

Διαφορετικά, πώς θα ζωγράφιζε πάνω σε ερείπια δίνοντας πνοή σε μια εξαίσια αλλά καταρρέουσα σκηνογραφία;

Σ.Σ. Ο Γ. Αλαμάνος είναι από τους ξενιτεμένους Κορφιάτες που πονάνε τον τόπο όσο λίγοι τον γνωρίζω από τότε που δούλευε σερβιτόρος για να πληρώσει τις σπουδές του στην Νομική...

